

осмислення мети та завдань навчання гри на інструменті, які висуваються перед викладачем і студентом.

Висновки. Процес повноцінного навчання гри на фортепіано не можна відокремлювати від музично-творчого виховання, що формує цінне ставлення до музичного мистецтва. Для практики навчання необхідне поєднання різних підходів до розвитку творчих здібностей музиканта: пошукового, творчого та відтворювального.

Список використаних джерел:

1. Корыхалова Н. П. Играем гаммы. – СПб.: Композитор, 2003. – 84 с.
2. Комаровська О. Розпізнати унікальність кожної дитини // Мистецтво та освіта. – 2011. – № 4. – С. 54-58.
3. Кокодій Н. В, Коханенко Л. М. Педагогічні умови формування творчої діяльності студентів на уроках фортепіано [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/40_NNM_2015/MusicaAndLife

Венгер А.О.

магістр психології,

Науковий керівник: Базика Є.Л.

кандидат психологічних наук, доцент,

Миколаївський міжрегіональний інститут розвитку людини «Україна»

ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ ПОЧАТКОВОЇ ОСВІТИ

Інтеграція в європейський простір, впровадження європейських норм і стандартів в освіті зумовили необхідність реформування та модернізації системи освіти України, формування наукового, культурного й економічного потенціалу нації, спроможного до продукування перспективних ідей, ефективної їх реалізації, здатного до адекватного сприйняття змін і продуктивного впровадження інновацій.

У Концепції нової школи зазначено, що потужну державу забезпечить згуртована спільнота освічених, усебічно розвинених, ініціативних та творчих людей; активних, підприємливих і відповідальних громадян; патріотів своєї країни; інноваторів, які здатні змінювати навколишній світ, розвивати економіку, конкурувати на ринку праці, навчатися впродовж життя.

Сьогодні пріоритет роботи з обдарованими дітьми обумовлений також завданнями збереження і розвитку інтелектуального потенціалу країни та її духовного відродження. Таким чином, освіта обдарованих виступає об'єктивним гарантом подальшого соціально-економічного й культурно-політичного розвитку нашої держави. Відповідно актуалізується гуманітарна корекція сфери освіти, переглядаються її концептуальні та методологічні засади, уможлиблюється її реформування і дотичні до нього зміни у вихованні особистості в напрямі орієнтування на її різносторонній потенціал, розвиток обдарованості й таланту. З цією метою в Україні прийнято цілий ряд законів і програм (Національна програма «Діти України», Програма розвитку обдарованих дітей і молоді, Указ Президента України про підтримку

обдарованих дітей, Державна цільова соціальна програма «Молодь України» на 2016-2020 роки).

У педагогічній теорії та практиці напрацьовано значну кількість досліджень, пов'язаних з ідентифікацією обдарованості, розроблено програми допомоги дітям щодо реалізації їх здібностей. Інтелектуальний, художній та духовний потенціал обдарованої особистості, феномен обдарованості, проблеми, викликані наявністю певного обдарування, досліджували впродовж ХХ століття вчені, педагоги, психологи провідних країн світу: Б. Блум, Дж. Равен, Л. Сміт, П. Торренс (США); А. Біне, Р. Мейлі (Франція); К. Хеллер, В. Штерн (Німеччина); Ю. Бабаєва, В. Лебедева, В. Панов, Б. Теплов, М. Холодна (Росія); В. Моляко, О. Музика, О. Кульчицька (Україна). Серед виокремлених дослідниками видів обдарованості особливе місце належить інтелектуальній, яка визначає здатність дитини до оволодіння знаннями у процесі навчання. Проблеми розвитку емоційного інтелекту приділяли увагу зарубіжні вчені-дослідники Д. Гоуман, Дж. Мейер, П. Саловей, Д. Карузо, Г. Гарднер, С. Хейн, К. Кеннон та їх українські колеги Є. Носенко, О. Філатова.

На сучасному етапі розвитку освіти в Україні стали приділяти більше уваги проблемі ідентифікації інтелектуально обдарованих дітей та молоді, створенню та запровадженню для них спеціальної системи освіти. Під керівництвом академіка В.О. Моляко та його послідовників О.І. Кульчицької, М.А. Гнатка, О.Л. Музики та ін. створено вітчизняну наукову школу, яка займається дослідженням проблеми обдарованості та розвитком творчого потенціалу особистості.

Проблема розвитку обдарованої дитини розглядається у контексті розкриття її творчого потенціалу, розвитку інтелектуальних здібностей, дослідження теоретичних основ ефективної державної системи підтримки талановитої молоді, а також вдосконалення процесу підготовки вчителя до реалізації поставлених завдань. Завдання сучасної української школи полягає у своєчасному виявленні здібних та обдарованих дітей, забезпеченні у навчально-виховному процесі їх якісного психолого-педагогічного супроводу.

У державних документах про діяльність загальноосвітніх закладів підкреслюється, що вирішення проблеми формування творчої особистості, розвиток здібностей та обдарувань юного громадянина значною мірою залежить від учителя, творча діяльність якого стає міцним засобом формування і розвитку здібностей та обдарованості школярів. Гуманізація та демократизація педагогічної праці, спрямованість її на розвиток особистості дитини сприяють розробці та впровадженню альтернативних систем освіти, авторських методик навчання.

Проблема навчання та виховання обдарованих дітей вимагають сьогодні від учителя вміння працювати в творчому режимі, нестандартних напрямках, постійно удосконалювати професійну діяльність, створювати свою творчу лабораторію, оволодівати сучасними формами і методами роботи.

Розвиток здібностей та обдарувань особистості набуває ефективності за умови створення у навчально-виховному процесі системи цілеспрямованого відбору змісту, форм і методів навчання та виховання; використанні не тільки когнітивних факторів навчання, а й соціального та емоційного інструментарію; стимулювання спільної творчої роботи учнів і вчителя; розробки та впровадження педагогічних технологій щодо розвитку і реалізації

здібностей особистості, які ґрунтуються на принципах активізації, індивідуалізації та диференціації навчально-пізнавальної діяльності.

Реалізації компетентної освіти академічно здібних та обдарованих учнів як органічної єдності її концептуального, цільового, змістового, процесуально-діяльнісного, контроль-коригувального, оцінно-результативного компонентів сприяє впровадження дидактичної технології реалізації компетентного підходу в науково-педагогічному проекті «Інтелект України» (наукові керівники експерименту доктор педагогічних наук Гавриш І.В. та кандидат педагогічних наук Ткачов А.С.).

Домінантою компетентної освіти для академічно обдарованих та здібних дітей є те, що вона функціонує та розвивається відповідно до основних положень парадигми особистісно орієнтованої освіти, діяльнісного підходу, принципів системного підходу, а саме, принципів органічної єдності педагогічної системи й середовища, цілеспрямованості, відповідності, оптимальності, зворотного зв'язку [3].

Суттєвими ознаками освіти академічно здібних та обдарованих дітей у науково-педагогічному проекті «Інтелект України» є особистісно орієнтована модель навчання, дотримання принципів динамічного балансу вимог і здібностей, співпраці і співтворчості, створення умов для вільного вибору, саморозвитку та самонавчання, осмисленого визначення своїх можливостей і життєвих цілей.

Сутність проекту полягає не в насиченні дитини поглибленими знаннями, а у набутті нею, в першу чергу, необхідних навичок роботи з інформацією, аналізу, гнучкого творчого мислення, самоконтролю та самооцінки, швидких реакцій, раціональної організації навчальної праці; розвитку пізнавальних процесів – сприйняття, пам'яті, мислення, уваги й уваги; розвитку якостей особистості школяра – пізнавальної активності, цілеспрямованості, працелюбності, організованості, охайності, наполегливості, волі тощо.

Відмінною ознакою занять, які проводяться за науково-педагогічним проектом «Інтелект України», є те, що вони сприяють розвитку емоційного інтелекту – внутрішньо особистісному і міжособистісному аспектам. Перший характеризується такими компонентами, як усвідомлення власних почуттів, самооцінка, упевненість у собі, самоконтроль, відповідальність, мотивація досягнень, оптимізм. Міжособистісний аспект містить емпатію, толерантність, комунікабельність, відкритість, діалогічність, антиципацію. Високий рівень емоційного інтелекту є важливим засобом успішної самореалізації особистості, допомагає збалансувати емоції і розум, відчути внутрішню свободу, усвідомити власні потреби і мотиви поведінки, скоригувати стратегію власного життя.

Отже, система меритократичної освіти забезпечує виконання соціального замовлення суспільства на рівень освіченості, розвитку та вихованості молодого покоління громадян та сприяє формуванню в учнів цілісного наукового світогляду, навчальної, загальнокультурної, комунікативної та соціальної компетентностей, розвитку академічної обдарованості учнів, вихованні життєво і соціально компетентної особистості, здатної здійснювати самостійний вибір, приймати відповідальні рішення в різноманітних життєвих ситуаціях.

Список використаних джерел:

1. Гавриш І. Всеукраїнський науково-педагогічний проект «Інтелект України» теоретичні та практичні питання реалізації в початковій школі / І. Гавриш, С. Кириленко, О. Щербаков // Рідна школа. – 2013. – № 8-9. – С. 39-43.
2. Здібності, творчість, обдарованість: теорія, методика, результати досліджень / За ред. В.О. Моляко, О.Л. Музики – Житомир: Видав. Рута. – 2006. – 320 с.
3. Концепція реалізації науково-педагогічного проекту «Інтелект «України» в основній школі [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://document.ua/pro-prodovzhennja-vprovadzhennja-naukovo-pedagogichnogo-proe-doc111385.html>
4. Кульчицька О.І. Творча обдарованість. Спеціальна дитяча обдарованість / О.І. Кульчицька // Обдарована дитина. – 2001. – № 1. – С. 3-11.
5. Савченко Ю.Ю. Розвиток емоційного інтелекту учнів молодшого шкільного віку // Освіта та розвиток обдарованої особистості. – 2014. – №12. – С. 12-16.
6. Янковчук М.М. Розвиток обдарованості: практичний досвід // Обдарована дитина. – 2008. – № 2. – С. 47.

Греков В.О.*старший викладач,**Чорноморський національний університет
імені Петра Могили*

**СТРУКТУРА УРОКУ ДИСЦИПЛІНИ
«ПРАКТИЧНИЙ КУРС ПЕРЕКЛАДУ»
ДЛЯ СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «ПЕРЕКЛАД»**

Педагогіка у філологічній галузі є – як і має бути – дуже чітко структурованою, і залежить від підрозділу або дисципліни, що вивчається. Неабияку цікавинку являє собою педагогічний бік підготовки перекладачів, явище досліджене, але дотично, у контексті загальних збірників вправ, а не в контексті серйозного теоретичного викладу структури та принципів.

Вважаємо за потрібне поділяти підготовку перекладачів на доперекладацьку, лінгвістичну та екстралінгвістичну.

Доперекладацька підготовка – це те підґрунтя, яке майбутній перекладач отримує до початку своєї вищої освіти. Звичайно ж, цілком зрозумілим є те, що студент першого курсу, який поступає на профільну спеціальність, володіє певним обсягом навичок, які є необхідними для успішного засвоєння знань. Зазвичай профільна спеціальність має тісний зв'язок з тими дисциплінами, що їх викладають у загальноосвітніх школах. Утім, переклад як дисципліна лише починає виокремлюватися в навчальній програмі для старших класів, і лише у спеціалізованих школах. Однак це не виправдовує ситуацію, коли абітурієнт показує абсолютну незнайомість з предметом, що його він має вивчати. Виникає питання, чи свідомим був його вибір майбутньої професії якщо, наприклад, він не вбачає істотної різниці між спеціальностями «переклад» та «філологія». Очевидно, що втручатися у освіту в середніх навчальних закладах поза нашою компетенцією, проте найпростішим рішенням буде присвячення кількох (від трьох до п'яти) перших аудиторних занять з групою у вересні місяці власне перекладові як процесові та результатів, аби провести так званий «курс молодого бійця» і коротко ввести студентів у чудову царину